

Szupermalac és Ūrpatkány

Az Androméda-köd hősei

6. fejezet A szuperhős-engedély

Fáraó szerint az ūrhajó túl lassan vánszorgott, ezért megkérte Szupermalacot, hogy tolja meg egy kicsit. Ettől aztán olyan sebességre gyorsultak, hogy egy óra alatt elérték a galaxis szélét, és ott megpillantották az Androméda-ködöt. Hőseink ámulva nézték a csillagfényes galaxist.

– Olyan étvágygerjesztő, akár a tányérból kifröccsent tej! – nyalta meg a szája szélét Kleó. – Fáraó! Ide akarok költözni.

– Ūgyis kezdtem elfáradni – jelentette ki Szupermalac.

Néhány órával később landoltak az Androméda-köd 13. számú kisbolygóján. Ez volt az egyetlen lakatlan bolygó a galaxisban, persze nem véletlenül: olyan aprócska volt, hogy fél perc alatt körbe lehetett járni. Kópár felszínén csupán egyetlen pálmafa nőtt, alatta pedig egy pocsolya terpeszkedett. „Micsoda jókat fogok benne dagonyázni!” – örvendezett Szupermalac.

– Picit kisebb, mint a Föld, de legalább nehéz rajta eltévedni – mondta Fáraó. – És ha Kleó szól, hogy kész az ebéd, még a túlsó felén is hallani... Most pedig – fordult mancsát dörzsölve a két szuperhőshöz –, felöltöztetünk benneteket!

Kleó ügyes varrónő volt, hamarosan elkészültek a szuperhős-ruhák. Szupermalac vörös köpenyt kapott és fehér felsőt, amin piros M betű díszelgett. Ūrpatkánynak Kleó sárga színű dresszt varrt, és hímzett rá egy kék P betűt.

– Sajnos elfogyott az anyag – sopánkodott Kleó. – Nadrágra már nem futotta...

– Nahát! Ki ez a két daliás szuperhős? – tréfálkozott Fáraó. – Olyan szépek vagytok, hogy máris indulhatunk a Szuperhős Hivatalba!

– Ott kapjuk a megbízást? – kérdezte Űrpatkány.

– Dehogy! – Fáraó felvette a napszemüvegét, pedig egyáltalán nem süttött a nap. – Engedélyt kell kérnünk. Az Androméda-ködben mindenhez engedély kell, még ahhoz is, ha meg akarod menteni a világot.

Az űrhajó teljes sebességgel száguldott, mégis fél napig tartott az utazás. Korgó gyomorral érkeztek a Magellán bolygóra, ahol Ködváros, a galaxis fővárosa található. A külvárosban parkoltak le, egy ezerméteres csillagkarcoló tövében, amelynek minden egyes emeletén más-más hivatal működött: a Szuperhős Hivatal a 666. emeleten, a Robotrendőr Központ és a Majdnem Örök Élet Hivatal közt foglalt helyet. Kleó az űrhajóban maradt, a két szuperhős pedig Fáraóval elindult engedélyt szerezni. Meg kell hagyni, Fáraó furcsán festett: még mindig viselte a napszemüvegét, ballonkabátba burkolózott, és puhakalapot húzott a fejére.

A 666. emeleten léptek ki a liftből. Űrpatkány rögtön észrevette, hogy Fáraó fényképe több helyen ki van ragasztva a folyosón, a következő mondat kíséretében: „A képen látható kövér kandúrnak engedélyt kiadni SZIGORÚAN TILOS!” Űrpatkány Szupermalacra sandított, ám az ő figyelmét inkább a folyosó két oldalán álló szobrok kötötték le. Mindegyik szuperhőst ábrázolt.

– Egyszer talán lesz majd itt egy Szupermalac-szobor is! – suttogta maga elé.

Az iroda, ahová igyekeztek, a folyosó végéről nyílt. Előtte két viharvert szuperhős várakozott: Űregér és Űrkutya, akik évek óta sikertelenül próbáltak engedélyt szerezni. Már őszült mind a kettő, és Űrkutya titokban szemüvegét viselt, csak a meghallgatásra levette. Most sem jártak szerencsével, két perc után lógó orral kullogtak ki az ajtón.

– Pedig most majdnem sikerült – motyogta az orra alá Űregér.

– Nem sok hiányzott – bölintott Űrkutya, és botjára támaszkodva elbicegett.

Szupermalac meghiúsítottan nézett utánuk.

– Szegények... Biztos nem olyan ügyesek, mint mi.

– Nem a tehetség a fontos, hanem a jó ügynök – felelte Fáraó, és még jobban fejébe húzta a kalapot.

Az iroda közepén aranszínű asztal terpeszkedett, mögötte három különös figura ült: egy kövér, szivarozó nyúl, egy négy lábú, napszemüveges csirke és egy hatalmas medve. A csirke újságot olvasott, a medve pedig a telefonját nyomogatta.

– Ti is szuperhősök vagytok? – kérdezte tőlük nagy tisztelettel Szupermalac, azonban egyikük sem felelt. A kövér nyúl kivette a szivart a szájából, és várakozóan bámult rájuk.

– Hírből már ismerem a kiváló bizottságot – szólalt meg elmélyített hangon Fáraó. – Havanna, Lézer és Acélmedve, üdvözlöm önöket! Ki szeretnénk váltani a működési engedélyt.

Havanna továbbra is szótlánul nézte őket, Acélmedve a telefonját babrálta. Lézer végre felnézett az újságból, és a két szuperhős felé bökött a szárnyával.

– Mit tud a két mákvirág?

– Űrpatkány nagyon okos – felelte Fáraó. – Szupermalac pedig tud repülni, még hozzá gyorsabban, mint a fény.

Lézer unottan Űrpatkányhoz fordult:

– Ha olyan nagyon okos vagy, te nyeszlett rágcsáló, hát mondd meg: hány unokatestvérem van?

Ezt sajnos Űrpatkány nem tudta megmondani. Le is konyult bánatában a füle.

Lézer legyintett, és Szupermalacot méregette.

– Minden szuperhős tud repülni. Mást nem tudsz?

– Mást nem – vallotta be Szupermalac.

– Akkor ennyi volt – mondta Lézer, és újra az újságjába temetkezett. – Küldjétek be a következőt!

– Nem vagyok benne biztos – köhécselt Fáraó, és izgatottságában még a hangját is elfelejtette megváltoztatni –, hogy ez méltányos eljárás.

– Miért kéne méltányosnak lennünk a galaxis legnagyobb csalójával szemben? – szólalt meg váratlanul Havanna. – Fáraó, azt hiszed, nem ismerlek meg? Évekig engedély nélkül dolgoztattál szuperhősöket, a hasznot meg zsebre vágtd. Ködváros börtönében volna a helyed!

– Mindig csak a rosszat látod meg, Havanna – csóválta a fejét Fáraó. – Nagy szívességet tettem a Hivatalnak, én fedeztem fel a legtöbb tehetséget. Acélmedve! – fordult a telefonját nyomkodó medve felé. – Téged is én karoltalak fel! Amikor megismertelek, még csak mélynövésű, éhenkórász bocsnak voltál. A bokor alatt majszoltad magányosan a málnát.

– De utána rengeteg pénzt kerestél velem, te vén csibész – dörmögte a medve, és továbbra sem nézett fel a telefonjáról. – Az a sok pénz hova lett, Fáraó?

– Tényleg, hova? – kérdezte kíváncsian Űrpatkány.

– A szegényeknek adtam – motyogta Fáraó. – Vagyis leginkább magamnak, mert akkoriban szegény voltam. Akárcsak most...

Acélmedve végre felnézett a telefonról.

– Becsaptál engem, Fáraó! – kiáltotta. – Háromszor mentettem meg a galaxist, tizenöt szörnyet győztem le, köztük Kalapácsfejű Cimbóremot, és közben nem is sejtettem, hogy nincs rá engedélyem. Ráadásul enni is alig adtál, zörögtek a csontjaim!

– Ez már a múlt, ami elmúlt – felelte Fáraó. – Nézzetek rám! Fél szemem van.

Mindenki a kandúrra meredt, és várták, hogy elmondja, miért van fél szeme. De nem mondta el. Helyette inkább könyörgőre fogta:

– Ha már rám nem vagytok tekintettel, legalább erre a két szerencsétlenre legyetek, akik messziről, a baromfiudvar mélyéről jöttek. Nézzetek rájuk, és gondoljatok magatokra! Mi lenne veletek, ha nem volnátok szuperhősök? Lézer, te bizony a lábosban végeznéd, répák meg karalábé között! Havanna, te pörköltként vagy paprikásként fejeznéd be az életed, esetleg lehetnél húsvéti dísznyuszi. És te, Acélmedve, egy állatkertben öregednél meg, a gyerekek nap mint nap a nyelvüket öltögetnék rád. – Fáraó Szupermalacra és Úrpatkányra mutatott. – Ez a kövér malac meg ez a girhes patkány rengeteget szenvedett, éppen csak életben maradtak: a disznócskát le akarták vágni, a patkányt seprűvel kergették. Most a ti kezetekben van a két derék jószág sorsa. Ne rám gondoljatok, hanem rájuk – és persze magatokra. Adjatok nekik egy esélyt!

Csend volt a teremben. Fáraó jól beszélt, a három szuperhős az asztal mögött sorra elképzelte, mi történt volna vele, ha nincs valamilyen különleges képessége. Végül Havanna nagyot szippantott a szivarjából, lassan kifújta a füstöt, és bólintott:

– Ideiglenes engedélyt kaptok.

– Az mit jelent? – kérdezte gyanakodva Fáraó.

– A két nyominak fél év alatt legalább egy hőstettet végre kell hajtania. Ha ez sikerül, akkor a bizottság megadja a rendes működési engedélyt, ami örök életre szól. Az ideiglenes engedély fél évig érvényes, addig bármit is tesznek, cserébe legfeljebb ajándékot fogadhattok el. Ha megtudjuk, hogy megint csalsz, Fáraó, mész a ködvárosi dutyiba, és ott öregszel meg, azt garantálom! – Havanna átadta az ideiglenes engedélyt, aztán pracliájával az ajtó felé bökött. – Csukjátok be magatok után!

Amikor kiértek a folyosóra, Fáraó levette a napszemüvegét, és a homlokát törölgette.

– Járhattunk volna rosszabbul is – ismerte be. – Van ez-az a rovásomon...

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen híres csaló vagy – mondta elismerően Szupermalac.

Fáraó elmosolyodott.

– A leghíresebb. Ezért kellett elmenekülnöm pár évvel ezelőtt a Földre. De nem szeretném, ha ezt Kleó is megtudná, az én drágám annyira felnéz rám... Na, munkára! Fél évetek van, azaz 182 nap.

– Pontosan ennyi naptól áll egy tanév is az iskolában – jegyezte meg Ūrpatkány, aki sosem járt iskolába, de – mint tudjuk – nagyon okos volt.

Amikor visszaértek az ūrhajóba, Kleó csillogó szemmel fogadta őket:

– Remélem, megkaptátok azt az engedélyt! Megjött az első megbízás!